

אוצרות

גליון שבועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

נשאת ונתת ב"אמונה"?

אמונה היא לא שחור-לבן – או שאין לך אותה או שיש לך אותה – האמונה קיימת באלפים וברבבות דרגות, כאשר השיא הוא "אמונה חושית" (נפתחו השמים וראה מראות אלוהים – ראשי תיבות אמונה), והמדריגה הנמוכה ביותר היא, ספיקות וקושיית רבות (שמעו יי קולי אקרא – ראשי תיבות קשיא), וזהו מצב שהאמונה "מתנדנדת" לכאן ולכאן כל הזמן, אבל היא בכל זאת קיימת באישהו מינון מוערי שעדיין מאפשר לזעוק אל ה': "תן לי אמונה".

לפי תורת רבינו, האמונה איננה עומדת על מקום אחד, היא מצב דינמי. בעת נסיון, למשל, נעלמת האמונה; כשאדם עושה פשע, זה מנכס בו כפירה. לעומת זאת, כשאדם מתרחק מן האמונה הגוף – האמונה שלו מאירה; צועק אל ה' – מתחוק באמונה. בכל עת תופס אדם את הבורא ואת התורה בצורה אחת, אין יום דומה לחברו, ואין שעה דומה לחברתה.

לדברי רבינו, אדם צריך לבדוק בכל עת את מצב האמונה שלו. שכן, כאמור, האמונה היא דינמית, משתנה כל פעם, לטוב ולרוע.

זהו כוחו של יהודי, "עברי", שהוא "עובר" על כל הקושיות שלו, יודע שיש הסתרה גדולה, אך בכל זאת מתחוק, פעם בהצלחה ופעם לא כל כך, העיקר שהוא ממשיך להיות יהודי כפי שהיה קודם, כך שבבוא היום יוכל לומר בבית דין של מעלה: נאבקתי על אמונה שלימה. ועל השאלה שישאלו אותו בשמים: נשאת ונתת ב"אמונה"? הוא יוכל להשיב: הן.

ועד שנגיע לעולם האמת, יש לדעת, כי כך היא דרכה של אמונה, שיש בה עליות וירידות. זה מנת חלקו של יהודי כשר שחי בים הכפירה שהתפשט בעקבתא דמשיחא, מנבואת רבינו, שהוא נדרש "להלחם בציפורים" על כל טיפת אמונה.

העורך

ניצד הופכות הקינות לתיקון?

החורבן, היו בהחזרת פנים" (ליקוטי הלכות, נדרים ג, כה).

"וכשמגיע הלילה, אזי אלו הזוג ציפורים מתחילים כל אחד ואחד לילל בקול יללה גדולה מאד, כי כל אחד מיילל על זוגו" (סיפורי מעשיות, שם).

ומה קרה עם תושבי המדינות הסמוכות לאותם הציפורים? "כשמגיע הלילה, אין יכולים לישון. כי כשנעשה לילה, אזי מתחילים הכל לילל בקול יללה, אנשים ונשים וטף; אם היה מונח שם אבן – היה נימוח. כי בלילה הם שומעים קול יללה מאד, ומחמת זה כולם מייללים, אנשים ונשים" (שם).

זוהי הסיבה ליללה הגדולה של ליל הגלות; הציפורים בוכות ומייללות מרוב געגועים, והן מדביקות בבכין ויללתן את הכל.

השאלה היא רק, כיצד ועל מה אתה מקונן? אם אתה בוחר לקונן כל היום על מצבך הקשה, הגשמי או אפילו הרוחני – אתה פותח פתח לקליפה הידועה – 'לילית' הנקראת על שם הלילה – להיאחז בכך. היא כל כולה יללה, והיא יודעת היטב איך לנצל את הלילה שלך ולהפוך אותה לעצבות,

אם אתה בוחר לילל כל היום על מצבך הקשה – אתה פותח פתח לקליפה 'לילית' להיאחז בכך. אבל אם אתה בוחר לנצל את בין המצרים / הצות הלילה / שעת ההתבודדות, כדי לקונן לפני ה', ה"קינות" שלך הופכות ל"תיקון"

חלישות הדעת ורפיון ידיים, יללה המביאה בסופו של דבר לניתוק גמור של הברית בינינו לבין ה' רח"ל (ליקוטי מוהר"ן, רה).

אבל אם אתה בוחר לנצל את בין המצרים / הצות הלילה / שעת ההתבודדות, לילל אז לפני ה' ולספר לפניו כמה קשה לך, כמה מר לך – הרי שלא רק אינך הורס, אלא אתה 'בונה' ומתקן. ה"קינות" שלך הופכות ל"תיקון". (ליקוטי מוהר"ן, רמז).

היללה הקיימת בתוך לבנו, כשהיא לא באה לידי ביטוי נכון, הריהי מזינה את הטומאה. נחש עפר לחמו' – העפרורית שהיא העצבות, מזינה את יצר הרע ונותנת לו כח להפיל אותנו ברשתו.

אך אם אתה לוקח איתך את הלילה הזאת למקום הנכון, לזמן הנכון, לפינת ההתבודדות, לשעת החצות, לבין המצרים – ושם אתה שופך אותה לפני ה' – הרגת את היצר, ובמקום להזין אותו עם הלילה, הזנת בה את כוחות הקדושה, הוספת ספסלים לבית מדרשם של 'אבלי ציון וירושלים', ובכך מנעת את בכי השכינה וזכית לנחמה.

זה עתה נכנסנו לתקופת 'בין המצרים'; 21 יום של אבל וצער. תקופה זו אינה אהובה במיוחד, שכן מי אוהב להתאבל? אך שימו לב: ימים אלו אינם ימים של צער; הם ימים שבהם מנקיים את הצער החוצה. הצער קיים תמיד, אך מתעלמים ממנו; בימים אלה אין מתעלמים ממנו, אלא נותנים לו ביטוי.

וכך היה אומר מוהרנ"ת: "אינני יכול לקרר את לבי, אלא רק בין המצרים ובתשעה באב בעת הקינות, ובתיקון הצות כל השנה" (כוכבי אור, שיחות וסיפורים, כו).

שכן מה מרגיע את הלב יותר מאשר לפרוק את מה שמעיק עליו?

הצער והבכי אינו דבר שצריך ליצור אותו, הוא קיים, ובגדול. הכל מקוננים. לא תמצא כמעט אחד שאינו

מקונן. אחד על מצבו הכספי הקשה, השני על לבו האטום והרדום; פלוני מתאבל על הבלבול הנוראי ששורר במוחו, ואלמוני מבכה את הרגשות הקדושות שבערו בלבו בימי הבחורות ושכחו אי-שם במנהרת הזמן, ואילו פלמוני מצטער על ברכות הנהנין שהוא גורם במהירות מדי יום.

בקיצור, הכל מקוננים. אתם יודעים אולי למה? תשמעו סיפור:

"כי יש שני ציפורים, אחד זכר ואחת נקבה. והם רק זוג אחד בעולם. ונאבדה הנקבה, והוא הולך ומחפש אותה, והיא מחפשת אותו. והיו מחפשים הרבה זה את זה, עד שנתעו. וראו שאינם יכולים למצוא אחד את חברו, ונשארו עומדים" (סיפורי מעשיות, מעשה משבעה בקצנים).

ישנו רק זוג אחד בעולם: הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל. ונאבדה הנקבה; הלכנו לאיבוד, תעינו ואבדנו. והיא מחפשת אותנו; כולנו מחפשים קורטוב של קרבת אלוהים, "על משכבי בלילות ביקשתי את שאהבה נפשי, ביקשתי ולא מצאתיו".

והיו מחפשים הרבה זה את זה, עד שנתעו' – "כי השתי ציפורים שנתעו זה מזה, מרמזים על גלות השכינה. שעל זה נאמר: 'צ'יפור נודדת מן קינה' – שהיא השכינה – 'כן איש נודד ממקומו', שהוא קודשא בריך הוא, כמובא בתיקוני זוהר. כי בזמן שבית המקדש היה קיים על מכונו, היו שני הכרובים פנים בפנים; ואחר

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף היומי
שבת	כא	קיד.	קסד	ה"א	פסחים
א	כב	קיד:	קסה	ה"ב	ט
ב	כג	קטו.	קסו	ה"ג	י
ג	כד	קטז:	קסז	ה"ד	יא
ד	כה	קטז:	קסח	ה"ה	יב
ה	כו	קטז:	קסט	ה"ו	יג
ו	כז	קצו.	קע	ה"ז	יד
				ה"ח	טו

יו"ל ע"י "אוצרות ברסלב"

ת.ד. 50617 בית שמש
טל. במשרד: 02-9993338
פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000
באר"ב 718-8552121
מוקד הישועות 1800-81-81-81

הנצחה למנוים ובתי כנסת: 052-7649775
הנצחה, תרומות ופרסום: 02-9993338

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

י"ר הוועדה הרוחנית: הרב שמעון טייכנר
עורך: נתן אנשין natananshin@gmail.com
מפיק: נוחעם א. ברזעקי

כדי לזכור הייבים לשנוה!

משה מן ההר וראה את עם ישראל חוגג סביב עגל הזהב, הבין שעם קשה-עורף כזה לא יהיה לו כח לשרוד, אלא אם כן יהיה לו כח לשכוח...

ולא רק שבר את הלוחות, אלא גם קיבל על כך תודה מהקדוש ברוך הוא: "ויישר כוחך ששברת" (בבא בתרא יד ע"א). לפיכך גם מסתיימת התורה הקדושה במילים: "לעיני כל ישראל", שכן לפי מדרש חז"ל הכוונה היא לשבח את משה על כך ששבר משה את הלוחות לעיני העם.

"ובאמת שבירת הלוחות הוא פליאה גדולה: ואם ישראל חטאו מה שחטאו – מה ענין לשבר לוחות קדושות כאלה? ומה ענין התיקון בזה, עד שהשם יתברך שיבחו כל כך ואמר לו 'ויישר כוחך ששברת', והתורה מסיימת שבה משה בזה" (ליקוטי הלכות, בית הכנסת ה, כח).

ההסבר לזה הוא: "אלמלא לא נשתברו הלוחות, לא הייתה שכחה בעולם" (עירובין נד). ואלמלא השכחה לא היינו יכולים לעבוד את ה' בכל מצב. רק שבירת הלוחות, היא זו שנתנה לנו את הכח לשכוח.

ועל כך קיבל משה רבינו תודה מפי הקדוש ברוך הוא: יישר כוחך, שנתת לבניי את הכח לשכוח את העבר ולהתחדש בכל פעם מחדש!

"על כן, השכחה היא עצה טובה גדולה מאד לזה – שתיכף ומיד שחולף ועובר הדבר, יעביר ויסלק אותו מדעתו לגמרי ויסח דעתו מזה לגמרי, ולא יתחיל לחשוב עוד במחשבתו בעניין זה כלל. והבן הדבר היטב, כי הוא דבר גדול מאד" (שיחות הר"ן, כו).

רבינו הקדוש בעצמו סיפר על עצמו שכך היה נוהג: "שכל מה שעבר והלך, נפסק והולך להלוטין, ואינו חוזר בדעתו עוד כלל, ואינו מבלבל כלל עצמו עוד במה שכבר עבר והלך". על כך מוסיף מוהרנ"ת: "וענין זה הוא דרך עצה טובה גדולה מאד בעבודת השם" (שם).

ואכן, מפני כך, יש לשכחה מעלה גדולה בעיני רבינו הקדוש. וכך אמר:

"אצל העולם, השכחה היא חסרון גדול בעיניהם. אבל בעיני, יש בהשכחה מעלה גדולה. כי אם לא הייתה שכחה, לא היה אפשר לעשות שום דבר בעבודת ה'; אם היה זכר כל מה שעבר, לא היה אפשר לו להרים את עצמו לעבודתו יתברך בשום אופן. גם היו מבלבלים את האדם מאד כל הדברים שעוברים עליו. אבל עכשיו, על ידי השכחה, נשכח מה שעבר" (שם).

זו הסיבה שבגללה שבר משה את הלוחות. כאשר ירד

" זכרו תורת משה' – ראשי תיבות 'תמזן' חסר וא"ו. כי אז, בתמוז, צריכים להמשיך הזיכרון, לתקן השכחה... כי על ידי הלוחות שנשתברו בחדש תמוז נתהווה השכחה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (עירובין נד): 'אלמלא לא נשתברו הלוחות הראשונות, לא נשתכחה תורה מ'ישראל'. ועל כן חסר וא"ו מתמוז כנ"ל, כי מאחר שנשתברו הלוחות נסתלק הוא, כי הלוחות הם בחינת וא"ו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בבא בתרא י"ד): 'הלוחות ארכן ששה ורחבן ששה'."

(ליקוטי מוהר"ן ח"א, ריז)

כדי לזכור הייבים לשכוח; מי שרוצה לזכור את תכלית החיים ולחיות איתה, חייב לשכוח את העבר. "כי על פי רוב יש להאדם בלבולים רבים וערבוב הדעת מאד ממה שחלף ועבר. בפרט בשעת התפלה, שאז באים עליו כל הבלבולים ומערבבים ומעקמים את דעתו ממה שכבר עבר. לפעמים יש לו בלבולים מעניין המשא ומתן שלו ועסקי ביתו וכיוצא, באשר כי לא טוב עשה בעניין זה וכיוצא, וכך היה צריך לעשות, וכיוצא בזה הדבר; ויש שמבלבלים אותו, בעת עבודתו בתורה או בתפילה וכיוצא, בהפגמים שפגם מקודם – באשר שבעניין זה לא עשה כהוגן נגדו יתברך, וכיוצא בזה הרבה מאד, כאשר ידוע לכל אדם בעצמו.

רבי טוביה מבאברניץ

לפני פטירתו אמר: "תהילה לא-ל, אני הולך מן העולם באף נקי; ללא טבק". כה תמימה היתה אמונת-החכמים שלו, שברגעיו האחרונים בעולם הזה שימוח והחיה את נפשו על שזכה לשמוע לעצת רבינו משה' איתת טבק. (בתור גבאי, גם שמר מכל משמר בבית הכנסת של חסידו ברסלב, לכל ישאפו שם טבק, וכשראה אחד מהם מריח טבק גער בו: "ביים רבינו אין שול?!") – בבית מדרשו של רבינו (2).

בנו של רבי טוביה היה החסיד הנגיד רבי מרדכי (מאט"ע) מבאברניץ, אשר באורח פלא נסתלק לעולמו ביום היראצייט של אביו כעבור שש עשרה שנים, בכ"ד בתמוז שנת תרצ"ו.

תוך שהוא אומר באוקראינית: "טי סין טע", "טי סין טע" (זה של זה, זה של זה...).

רבי טוביה מבאברניץ זכה לשיבה טובה. בהקשר לכך מסופר, כי פעם ארע והתעורר ויכוח בין החסידים בטירוביצה לבין רבי נחמן מטולטשין תלמיד מוהרנ"ת ששימש בתפקיד שמש הקלוזי באומן. אותם חסידים, שהיו מהתומכים העיקריים של בית המדרש, רצו שרבי נחמן יערוך בכתב את חשבון ההוצאות וההכנסות שלו ושל הקלוזי בפרטורט; ואילו רבי נחמן – סרב, בהטעומו שיצטרך להשקיע זמן רב ויקר עבור זה, וחבל לו על כך.

בערב ראש השנה, לאחר הדין והדברים ביניהם, פגש רבי נחמן מטולטשין את רבי טוביה בדרך לאוהל ציון רבינו. רצה רבי נחמן לשתף אותו בפרטי העניין, בתור אחד מנגידי טירוביצה. אך רבי טוביה השיב לו: "רבי נחמן, רבי נחמן, איני הפץ לשמוע מכל זה כלל".

התפעל רבי נחמן מטולטשין מיושר ליבו של רבי טוביה וברחיתו מכל זיקה לזיכרון ומחלוקת, ענה ואמר לו: "לאנג לעבן זאלסטו!" (שתאריך ימים) - על פי דברי נעים זמירות ישראל: "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב, נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרומה, סור מרע ועשה טוב, בקש שלום ורדפהו" (תהילים, לד).

ואכן, זכה רבי טוביה לזקנה ושיבה טובה, ונפטר כבן שמונים ושבע שנים, בכ"ד בתמוז שנת תר"פ.

החסיד רבי טוביה (טעוויט) היה מהנגידים שבעיר טירוביצה, עליהם אמרו שיש להם לב פתוח בעבודת השם וכיס פתוח לנתינת צדקה. קופה אחת משותפת עשו להם, וכל מי שהתברך בשפע, שלשל לתוכה חלק גדול מרווחיו לטובת חבריו הנוקקים. כך עסקו בעשיית חסד, באופן שהנערך לא יבוש ממותנת בשר ודם.

החסידים בטירוביצה היו ידועים גם כתומכים גדולים של הקלוזי באומן; מפעם לפעם הפרישו מוסספם למען בית מדרשו של רבינו שבאומן, מעות אלו הופקדו בידי גבאי החבורה ר' שמואל פיקסל, שדאג להעבירן לידי רבי נחמן מטולטשין, שְׁמֹש הקלוזי.

רבי טוביה היה בנו של רבי אָסְעָע שהיה עוד ממקורביו של מוהרנ"ת. רבי אסיע זה, שהיה אדם גדול משכמו ומעלה, נשא לימים חן בעיני אחד מגדולי האדמו"רים שחיבבו וכיבדו מאוד בשל היותו בר-אורין וירא שמיים מרבים. עד כדי כך העריצו, שבערב-יום-כיפור ציווה שהוא אשר יקיים בו את מנהג ה'מלקות', כיבוד שהיה לאות כבוד גדול.

לימים, עבר רבי טוביה להתגורר בבאברניץ. אביו רבי אסיע, היה נוסע בכל שנה בעגלה לאומן, יחד עם כל בניו ונכדיו, אל הקיבוץ בראש השנה. הם יצאו מהעיר באברניץ, ובעל-העגלה הקבוע שלהם, שכבר הכיר את כל אחד מבני המשפחה בשמו, היה מצביע על הילדים,

עיקר התיקון של ימי בין המצרים נעשה בשבתות שבהם!

(עפ"י ליקו"ה, שבת, ז)

כוחה של אמונה

סגולה נפלאה כזאת איש לא שמע עדיין, אפילו זקני אנ"ש של אותו הדור לא הבינו בתחילה מה היתה כוונת האב הפשוט, והם ניגשו אליו ושאלו אותו מי המציא את הסגולה המחודשת הזו.

"הרי רבינו הקדוש בעצמו גילה את הסגולה הזו", ענה בתמימות האב הנרגש, ותוך כדי דיבור ניגש לארון הספרים, הוציא את הספר הקדוש "סיפורי מעשיות" פתח ב"מעשה מחיגר" והראה להם את אשר מספר שם רבינו על החמה שמשפרת ללבנה:

"אניגד לך רפואה: באשר שיש דרך, ומאותו הדרך מתפצלים כמה דרכים: דרך אחד של צדיקים. אפילו הצדיק שהוא בכאן, מפזרים תחתיו אותו האבק שבאותו הדרך הנ"ל בכל פסיעה, וכל פסיעה שהוא פוסע הוא דורך באותו האבק... וכן יש כמה דרכים. ויש דרך אחר, באשר שיש צדיקים שמקבלים על עצמם יסורים, ומוליכים אותם הפריצים בשלשלאות, ואין להם כח ברגליהם, ומפזרים תחתיהם מאותו האבק של אותו הדרך, ויש להם כח ברגליהם. על כן תלך לשם, שיש שם הרבה אבק, ויהיה לך רפואה על רגליך..."

בהמשך הסיפור, החיגר ששמע זאת, אחז ביהלום שנשא אותו אל אותה דרך שיוצאים ממנה כמה דרכים – "ונתן רגליו באותו הדרך שהאבק רפואה לרגלים, ונתרפא מיד!"

"וכי היכן אפשר למצוא עפר נפלא שכזה?" אמר להם האב המאושר, "אם לא בציון הקדוש, בו השאירו אחריהם אבק, החסידים הצדיקים שבאו לרבינו לקראת ראש השנה ושפכו את לבם בהתעוררות?"

ואכן תמימותו עמדה לו, האמונה הפשוטה בכח הצדיק ובסיפוריו הקדושים, הביאה לבנו רפואה שלימה!

היכל הקלויז הנשקף ממול במעלה ההר, הולך ומתמלא במאות החסידים שהתקבצו אצל רבינו לראש השנה. בד בבד אוהל הציון הולך ומתרוקן, היחידים שנשארו במקום היו האב ובנו החולה.

האוהל התרוקן מאדם, המתפללים הרבים שגדשו אותו במשך היום השאירו את הרצפה מאובקת למדי, ושכבת עפר נכבדה כיסתה את הקרקע. לאבק הקדוש הזה חיכה האב; איש לא ראה את מעשיו, אבל הוא היה מוכן ומזומן לרגע זהה.

הוא אסף את כל האבק וערם אותו בפנית האוהל, לאחר מכן נשא את בנו לעבר הפינה, הוריד את נעליו והעמיד אותו יחף על גבי האבק...

והפלא התרחש! הבן ניסה לעשות צעד אחד – והרגל פתאום נענתה לו – – – הצעד המהוסס הביא בעקבותיו צעד נוסף ברגל השנייה – – – אט אט צעד הבן לעבר הדלת הקטנה, כשאביו מחזיק בידו ומסייע לו. הבן התחיל ללכת, כן ממש כך, לעבר הקלויז, כשההליכה משתפרת 'בצעדי ענק' – – –

לא יאמן כי יוספר, כאשר הגיעו השנים לקלויז, לא האמינו החסידים למראה עיניהם, הבן המשותק הולך בכוחות עצמו כאחד האדם – – –

השמועה הייתה בתדהמה את קהל החסידים, על

מחזה מעורר רחמים התגלה לכל באי הקיבוץ הקדוש בימי ראש השנה באומן באחת השנים שלפני למעלה ממאה שנה. אב מחזיק על כתפו את בנו החולה, בן נחמד ויקר שהיה בריא ושלם, ולמרבית הצער פגעה בו מחלה קשה ששייתקה את רגליו ומנעה ממנו את היכולת לצעוד בכוחות עצמו.

ערב ראש השנה, האוהל הקטן שעל הציון הקדוש מלא ורחוס בחסידים מצטופפים, שפתותיהם רוחשות תפלה מעומק הלב, כל אחד בתורו מצפה ומייחל לרגע בו יזכה לגשת ולהתכופף מעל הגדר הקטנה התוחמת את מקום המצבה. אנהות בוקעות מכל עבר, ההתעוררות גואה בקרב החסידים ומתפשטת אל העומדים ומתפללים מחוץ לאוהל, בינות למצבות העתיקות שסביב האהל הקדוש.

בתוך כל ההמולה נסחב לו גם אותו אב אומלל, חסיד ברסלב תמים ופשוט, שמידת הדין פגעה בבנו. הוא צועד בקושי עם הבן על הכתפיים, מפלס לו דרך עד סמוך לציון הקדוש, שם הוא מתיישב על הקרקע, משכיב את בנו לידו, ושניהם פותחים, כמו כל החסידים, באמירת התיוון הכללי כמנהג חסידי ברסלב מדי ערב ראש השנה.

השעות נוקפות, חסידים באים וחסידים הולכים, שעת תפילת מנחה, האחרונה של השנה, מתקרבת אט אט,

גניזות

מחקרים היסטוריים בחסידות

שאלה:

מי הדפיס לראשונה את הספר 'ליקוטי הלכות'?

תשובת הר"ר שמואל זלמן נפתלים:

ספרו המרכזי והמפואר של מוהרנ"ת, הוא ספרו 'ליקוטי הלכות' על שמונת חלקיו, שאותו כתב על פי פקודת רבינו.

אך עד סוף ימיו היה הספר בכתב יד, ורק בשנת תר"ג, בתחילת החורף נסע תלמידו המובהק רבי נחמן מטולטשין לעיר יאס כדי לטפל בדפסת הספר.

בסביבות חנוכה החל בהדפסה, ובמשך חודשי החורף הצליח להדפיס את חלקו הראשון 'אורח חיים' חלק א. אין לתאר את שמחתו הגדולה של מוהרנ"ת כשזכה לראות את חידושי ויצאים לאור עולם, לאחר כל המחלוקת הגדולה, והעניות שהיתה מנת חלקו.

מוהרנ"ת רצה מאוד להמשיך בהדפסה. בשנת תר"ה, לפני חנוכה פנה לרבי נחמן תלמידו בבקשה שיתכונן לקראת הנסיעה, כשהוא, מוהרנ"ת, מתכונן לצאת יחד אתו. אך מחלת המעיים ממנה סבל רבי נתן תקפה עליו, ובערב שבת קודש, י בטבת שנת תר"ה עלה בסערה השמימה.

לאחר שנסתלק מוהרנ"ת, נסע רבי נחמן לעיר טירוביצה, בעידודו של רבי נפתלי תלמיד רבינו. בטירוביצה התגוררה חבורת עובדי ה' ורבי נחמן עוררם על דבר הדפסת כרכי ליקוטי הלכות המונחים ללא גואל. הם התעוררו ונדבו סכום כסף גדול עבור ההדפסה.

רבי נחמן נסע מיד לעיר זולקובה והדפיס שם את החלקים ב' וג' של חלק אורח חיים.

בשנת תר"ח המשיך בהדפסת חלק 'זורה דעה' כרכים א-ב, כשהוא כורך את שני הכרכים יחד. בשנת תר"ט הדפיס רבי נחמן בלמברג את הכרכים א-ב של חלק 'חושן משפט', ובשנת תרכ"א הדפיס שם את החלק 'אבן העזר', ובכך הושלמה המהדורה הראשונה של שמונת חלקי הספר 'ליקוטי הלכות'.

כאן עלי לציין את ששמעתי מפי רבי לוי יצחק בנדר, שבצעירותו כשהתגורר באומן, היו שם שני סטים בלבד של שמונת חלקי הספר 'ליקוטי הלכות', וכשהיו רוצים לשאול חלק אחד, היו חייבים להשאיר משכונ עבורו.

רבי לוי יצחק הוסיף אז: 'כמה עלינו להודות להקב"ה כיום, כאשר בכל בית נמצאים כל ספרי ליקוטי הלכות...'

לחידודא
חידון השנוע לעצורים

חידה מס' 148

מתוך מאות פותרי החידה שפורסמה בגיליון הקודם, רק בודדים השיבו את התשובה הנכונה. לכן אנו מפרסמים שוב את החידה:

כמה ומי מתלמידי רבינו השתקעו בארץ ישראל?

בין הפותרים נכונה, יוגל פרס מוגדל, והוא יעמוד על 200 ₪

זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב', רחוב מאה שערים 110 ירושלים.

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אוצרות ברסלב' 02-9950000. לאחר בחינת השפה, תקשונו 1-9-2-1 והשאירו הודעה. בין הפותרים נכונה עד יום שני בשעה 12 בלילה. תיעוד הגרלה על זכות קניה בסך 200 ₪

העבודה בימי בין המצרים

הרב ארז משה דורון

בימים אלו נכנסנו לזמן הנקרא "בין המצרים". בשלושה שבועות אלו אנו מצווים למעט בכל דבר של שמחה.

מניעת השמחה אין פירושה להיות בעצבות, אלא להתבונן על עצמנו. כמו שרבי נתן כותב בליקוטי הלכות שהענין של חורבן בית המקדש היה פגם המשפט, חוסר שיפוט עצמי על העבירות. החורבן החיצוני היה תוצאה של חורבן פנימי, והחורבן הפנימי היה חוסר משפט והתבוננות.

זוהי אפוא העבודה בימים אלו, שהאדם יתבודד בינו לבין קונו וישפוט את עצמו על כל מה שעשה, ויעורר את עצמו לעבודת השי"ת.

מבאר מוהרנ"ת, שעל ידי התענית והאבל בתשעה באב, אנו מראים שאנו מודעים למצבנו המצריך התייחסות רצינית, ואנו עוצרים את ההנאות שלנו לפחות לזמן-מה, כדי להתבונן מה קורה אתנו.

אנחנו מובלבלים מאוד, החיים שלנו מתנהלים רק סביב חומרות וחיצוניות, ולכל דבר מחפשים רק פתרונות חיצוניים. אולם, כשנסתכל בתנ"ך נראה, שלאורך כל הדרך חוזר אותו סיפור: כשמקיימים את רצון הבורא – הדברים מסתדרים; כשלא מקיימים את רצון הבורא – הדברים משתבשים. נכון שיש פתרונות לכל דבר, אבל העיקר שאנחנו נשנה את מהלך חיינו ברוחניות.

מסופר בגמרא, שרבי אליעזר נכנס אל רבי יוחנן לפני פטירתו, וכשראה אותו, התחיל לבכות. שאל אותו רבי יוחנן: 'למה אתה בוכה?' ענה לו: 'על הא שופרא דבלי בארעא' (= על היופי הזה שיבלה בעפא). אמר לו רבי יוחנן: 'על זה בוודאי צריך לבכות'. ובכו שניהם יחדיו.

כוונת רבי אליעזר לא היתה ליופי החיצוני של רבי יוחנן, אלא כפי שמוכר המהרש"א את דברי רבי יוחנן האחרים שאמר: 'אני נותרתי מהיפים בירושלים'. כלומר, היופי שלי אינו יופי חיצוני, אלא יופי פנימי של קדושה, של ירושלים של מעלה.

לכן אמר לו רבי אליעזר, כאשר תיפטר מהעולם לא יוכלו להבין עוד מהו יופי של קדושה. כל עוד רבי יוחנן היה קיים היו רואים על פניו קדושה; כשראו את התנהגותו בעבודת ה', ידעו להפנים מהו התכלית בחיים. אולם, כאשר יפטר מהעולם, תיאבד דוגמא חיה של היופי האמיתי והקדוש הזה.

בכך ניתן להבין מדוע 'כל מי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו – כאילו נחרב בימיו'. שכן בית המקדש הוא המקום שבו התגלה הקב"ה. לכאורה הרי אין מקום שה' לא נמצא בו, אם כן, מה הכוונה שה' נמצא בביהמ"ק במיוחד? אלא שבביהמ"ק, בגלל הקדושה שראו שם, לכן גילו שם יותר את השכינה.

זה מה שרוצה הקב"ה מאתנו, שנבנה מקום שהוא כביכול יוכל לשרות בו; כאשר נחיה עם חשבון – מה התכלית שלנו בעולם, אז יהיה המקום שלנו יפה וקדוש כך שהשכינה תתגלה בו. זה התפקיד של בין המצרים: להתבונן על עצמנו, לדעת את התפקיד שלנו בעולם, ועל ידי זה נזכה שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו.

(מסובד מתוך שיחה של הרב אורי משה דורון שליט"א. ניתן להאזין לשיעור המלא במסגרת השטע של 'אוצרת ברסלב' 9950000-02. עברית, מדור עניני דיומא, בין המצרים)

כשהלג "לא דולק" כראוי

עם ישראל הוא לב העולם (וזהו, פנחס רכא ע"ם); כשם שהלב תפקידו להזרים חיות לכל האברים, כך בני ישראל צריכים להזרים אלוקות לכל חלקי הבריאה כדי לקרנם להשי"ת.

אבל בלב הזה מצטברת לעיתים 'פסולת' שמפריעה להתלהב אל השי"ת, ממש כפי שאפר מצטבר סביב נר ומפריע לו לבעור כראוי. כל מיני חטאים וחטאים גורמים לחילוקי דעות ולפיזור לבבות בעם, דבר שמשכיח מהם את התכלית האמתית – לכסוף אל השי"ת ולרומם איתם יחד את כל הברואים.

גם בלב כל יהודי בפני עצמו מצטברת עפרורית; עצבות, תסכולים ואכזבות למיניהם, שמונעים ממנו לשמש קֶלֶב העולם שמתלהב וכוסף אל-על.

כאן אנחנו זקוקים למנהיגי הדור הכשרים, המכונים "איש אשר רוח בו" שמנשבים על הלב הקדוש הזה, ומנערים ממנו את העפרורית ומלבים אותו באש קודש להשי"ת.

ברם, לפעמים צריכים לכבות מעט ולהקטין את האש, כפי שידוע שריבוי ההתלהבות, אפילו בקדושה עלול להזיק. גם את זאת עושה הצדיק, שמכונה כאמור "איש אשר רוח בו" – שידוע להלך כנגד רוחו של כל אחד (במדבר כו, רש"י) – שהוא מספק לכלל ישראל ולכל אחד מהם את הרוח הקדושה במידה הנכונה, כדי שיוכל לבעור כראוי להשי"ת.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"ב, ט)

ראש השנה באומן!

ההרשמה בעיצומה

דרך צדיקים

02-5410100

www.zadikintours.com

לאן שתרצה לטוס בעולם הכל בטלפון אחד!

נתיבים טורס

טיסות לחו"ל | קברי צדיקים | אירועים מיוחדים

02-633-8444

בעת צרה, בשעת מצוקה. גם בעת שמחה ובכל זמן מוקד הישועות 1-800-81-81-81

להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה והצלחה, לרווח ופרינסה, לרפואה, למקשה לילד, לנחת ושמחת חיים

המפיעים											
<p>זיושלים</p> <p>הר"ר יהודה דוד גולדברג הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבת שתחי'</p> <p>זכות ההפצה וחיוב הרבים יעמוד לו לראות רב נחת דקדושה</p>	<p>קריית יאל</p> <p>הר"ר יצחק שלום פרידמאן הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וחיוב הרבים יעמוד לו לראות רב נחת דקדושה</p>	<p>צפת</p> <p>הר"ר שמואל ליבי ביים הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שמעון משה שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וחיוב הרבים יעמוד לו לראות רב נחת דקדושה</p>	<p>בני ברק</p> <p>הר"ר נתן מרדכי קניני הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וחיוב הרבים יעמוד לו לראות רב נחת דקדושה</p>	<p>זיושלים</p> <p>הר"ר חיים אליהו כהן הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוחי הבן שמואל שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וחיוב הרבים יעמוד לו לראות רב נחת דקדושה</p>	<p>צפת</p> <p>הר"ר יוסף גרשון סופר הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לע"י אביו הר"ר יצחק צבי</p> <p>ב"ד נפתלי חיים סופר זצ"ל נלב"ע כ"ז תמוז תשס"ח</p>	<p>בני ברק</p> <p>הר"ר אברהם נח בנדר הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לע"י זקנו הררה"ר ר' לוי יצחק</p> <p>ב"ד אברהם נח בנדר זצ"ל נלב"ע כ"ב תמוז תשט"ט</p>	<p>בית שמש</p> <p>הר"ר שלמה יצחק רוזנטל הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 1000 גליונות</p> <p>לחודה הוודאה להשי"ת על רחמי הגדולים להתלמות מתאונת הדרכים לפני שנה</p> <p>זכות ההפצה וחיוב הרבים יעמוד לו להתברך בכל מילי דמיטב</p>	<p>זיושלים</p> <p>הר"ר חיים בנימין גלינסקי הי"ד</p> <p>הר"ר נתן גלינסקי הי"ד</p> <p>הר"ר נפתלי גלינסקי הי"ד</p> <p>הר"ר אברהם צבי גלינסקי הי"ד</p> <p>הר"ר שמואל אה"ק גלינסקי הי"ד</p> <p>הר"ר משה גלינסקי הי"ד</p> <p>הר"ר אשר אירלימן הי"ד</p> <p>הר"ר אהרן גלינסקי הי"ד</p> <p>הר"ר נפתלי סלמנוביץ הי"ד</p> <p>הר"ר ישראל קעניג הי"ד</p> <p>הר"ר נתן רובינשטיין הי"ד</p> <p>תרמו והפיצו 2500 גליונות</p> <p>לע"י אביהם וחותנם הר"ר נתן שבתאי זצ"ל</p> <p>ב"ד יבלחט'א יעקב יצחק גלינסקי נלב"ע כ"ז תמוז תשנ"ט</p>	<p>בית שמש</p> <p>הר"ר פתח תקוה</p> <p>הר"ר משה חזקיהו הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לע"י ר' רצון</p> <p>בן לורית ז"ל נלב"ע כ" תמוז ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>זיושלים</p> <p>הר"ר שמעון גלאס הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוחי הבת שתחי'</p> <p>זכות ההפצה וחיוב הרבים יעמוד לו לראות רב נחת דקדושה</p>	<p>צפת</p> <p>הר"ר משה חזקיהו הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת נישואי הבת שתחי'</p> <p>זכות ההפצה וחיוב הרבים יעמוד לו לראות רב נחת דקדושה</p>

בסטנדרט השיחות של אירו-פנים

אומן אומן ראש השנה חתלה ההפלאה!

מגוון מסלולים רחב - שירות אישי ומקצועי כתיבת המסורת של אירו-פנים

02-800-80-80 מוקד אירופנים | ירושלים

רד' מלכי ישראל 16